

Med hjärtat som insats

SIMONA AHRNSTEDT

Med hjärtat som insats

FORUM

Tidigare böcker av Simona Ahrnstedt

Bara lite till (2019)
Alla hjärtans mirakel (2018)
Allt eller inget (2017)
En enda risk (2016)
En enda hemlighet (2015)
En enda natt (2014)
De skandalösa (2013)
Betvingade (2012)
Överenskommelser (2010)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Ett imprint inom Bokförlaget Ester Bonnier

Copyright © Simona Ahrnstedt 2020 enligt avtal
med Salomonsson Agency

Omslag: Emma Graves/designstudioe.com

Omslagsfoton: Shutterstock, iStock, Unsplash (Jon Flobrant)

Tryckt hos ScandBook, EU 2020

ISBN 978-91-37-15560-9

Sam Amini tittade med en menande blick på sitt Rolexur. Sedan tittade han lika menande på väggklockan bakom receptionsdisken. Han hatade att vänta och klockan var redan tio minuter över utsatt tid.

”Han kommer snart”, sa receptionisten, som presenterat sig som Johanna och som uppfattat hans blick.

”Tack.” Sam såg sig om i receptionen på Lodestar Security. Igen. Det fönsterlösa rummet var anonymt. Det skulle lika gärna kunna vara en revisionsbyrå han befann sig på, men Lodestar på Kungsholmen i Stockholm var det bästa privata säkerhetsföretaget i Sverige. De anställde enbart före detta militärer och poliser. Johanna med den låga, vänliga rösten kunde förmodligen döda honom på tio olika sätt. Det var hit man kom om man hade problem. Och det var det Sam hade.

Stora problem.

Sam tittade på klockan än en gång. Reste sig upp. Satte sig ner. Johanna gav honom ett vänt men bestämt leende som sa att han störde och att han skulle sluta med det. Sam tog upp en av affärstidningarna från bordet bredvid. På första sidan syntes ett bekant ansikte, Douglas Ankarcrona. En gång Sams affärspartner och polare. Sam drog på munnen när han mindes. De hade verkligen varit helt vilda, Douglas och han. De hade pluggat, festat och startat sitt första bolag ihop. Galna visionärer, hade de kaxigt kallat sig i intervjuer och pressmeddelanden. Bara galna, hade de flesta journalister ansett.

”Hej, Sam. Förlåt att du fick vänta. Vi fick ett akut problem i Irak”, sa Tom Lexington som kommit ut i receptionen och nu sträckte fram handen.

Sam la ifrån sig tidningen. ”Ingen fara.” Till och med han fattade att akuta problem i Irak trumfades en rastlös hotellkung. Han reste sig och de skakade hand. Sam hade pratat med Tom i telefon men detta var första gången de sågs. Tom Lexington var en imponerande man. Mörkhårig och bred som en lagårdsvägg. Den bästa i branschen, enligt Sams vän och mentor, finansmannen David Hammar. Det passade Sam perfekt för han föredrog att jobba med de bästa.

Tom visade in honom i ett konferensrum. Fönsterrutorna var tonade, väggarna matt grå och om Sam skulle gissa så var hela kontoret ointagligt. Tom Lexington jobbade så, enligt alla Sam frågat. Tog det säkra före det osäkra och sedan ytterligare ett steg. Inte Sam emot. Han behövde seriösa personer, för han verkade ha hamnat i en seriös knipa.

”Så, Sam Amini. Vad kan jag hjälpa dig med?”

Sam ägde och drev hotellkedjan Responsibility. Han hade femtonhundra anställda, och han var under attack. ”Jag behöver någon som kan bedöma mitt aktuella säkerhetsläge.”

Tom lutade sig tillbaka i stolen, bildade en luftig triangel med fingrarna och nickade. Sam utgick ifrån att Tom redan läst all information som han fått.

”Och varför kommer du just nu?” frågade Tom.

”Jag är van vid att folk retar sig på mig”, började Sam. Folk hade stört sig på honom ända sedan han blev en offentlig person i tjuogoårsåldern. Då hade han varit skandalkillen som alla älskade att hata och han hade lärt sig att hantera alla skriverier. Numera var det inget som bekom honom. Men detta var annorlunda. ”Det har kommit hot. Till bolaget. Till mig.”

”Vilken sort?”

”Hotfulla mejl. Enorm aktivitet på nätet.”

Hotellverksamhet var en mycket mer komplex bransch än vad folk trodde. I princip skulle man sälja en produkt till människor över hela världen, och sedan få dem att resa just dit. Sams hotell hade nöjda gäster och det brukade synas i betygen. Den senaste veckan hade Responsibility's samtliga hotell dock fått mängder av negativa recensioner. Det var helt klart en systematisk attack. "Några konstiga incidenter", la han till.

Dagens företagsledare hade nästan automatiskt en hotbild mot sig, så var det bara. Sam, som kommit från Iran som flykting och som dessutom var engagerad i frågor som invandrarungdomars framtid, miljön och människors lika värde, fick mer eller mindre bisarra hot mest hela tiden. Att Sam gillade att vara både kaxig och synlig bidrog, det visste han. Det var helt enkelt outhärdligt för vissa att en man som han tog sig ton och hade åsikter om samhället. I sitt eget huvud var han bara "Sam" eller möjligen "Sam från Akalla", men för många andra var han en förolämpning. Enbart på grund av hur han såg ut. Det kunde vara dränerande.

"Detta känns annorlunda", la han till. "Som om det pågår en organiserad kampanj."

Sam hade alltid litat på sin magkänsla och när han i går fått ett mejl om att "någon borde sprätta upp dig, din arabjävel" och i morse ett om att "du borde brinna inne" så hade han bestämt sig för att det var dags.

"Häromdagen var det en bil som gasade rakt mot mig, jag vet inte om det är inbillning."

Tom lyssnade.

"Jag har fått flera samtal också. Om att jag ska passa mig, att de knäpper mig om de ser mig på gatan. Men det som ändå är värst, är att de hotat min mamma."

Sams mamma hade ringt honom i går och sagt att hon fått ett sms där det stått att hennes son var ohyra och att han skulle avlivas. Sam hade svårt att värja sig mot rädslan han hört i Azitas röst. Själv var han fortfarande mest arg.

”Vi kan undersöka det där. Har du pratat med polisen?” frågade Tom.

”Vi gjorde en anmälan. Inget har hänt.” Sam orkade inte ens vara upprörd. Hans förtroende för polisen hade smulats till sand när han var nitton och hade aldrig återställts.

”Ja, så är det oftast, tyvärr. Ska jag vara ärlig så får du ännu sämre hjälp med förebyggande arbete om du är rik. De räknar med att du har råd att fixa det själv. De skulle förneka det, men så är det. Du måste bli rejält sönderslagen för att polisen inte ska lägga din anmälan i botten av högen.”

”Och jag vill helst slippa bli sönderslagen. Jag har sparat alla hot jag fått.”

”Vilka tror du själv att det är?” undrade Tom.

Sam hade självklart funderat på detta. ”Om jag skulle gissa så är det högerextremister.” De bråkade med honom som fan, hatade honom för allt, för hans själva väsen. De organiserade sig och sänkte hans hotellbetyg på olika sajter med jämna mellanrum, bedrev hatkampanjer på sociala medier och Flashback. Han brukade strunta i det och försöka leva normalt, men detta var första gången det skett i så stor skala.

”Jag har varit rätt synlig på sista tiden, vi avbokade ett event som en känd svensk högerextrem politiker skulle hålla. Han gick ut och klagade på Twitter, jag antar att det triggat dem. Och jag vet inte om du läst det, men vi ska inviga ett stort hotell, Lux by Mälaren, här i Stockholm. Vi har medvetet anställt många nyanlända där. Det har varit mycket prat om den satsningen.”

”Jag känner till det. Vad är det du vill ha från oss?”

”Dels behöver jag veta hur mycket jag ska oroa mig, framför allt när det gäller min personal, dels vill jag ha någon att prata säkerhet med.” Responsibility var stort, det var hög tid att ta ett samlat tag. Om något hände hans anställda, någon av dem han var ansvarig för, eller om någon av hans gäster

drabbades, eller hans mamma – en kall kåre löpte längs hans ryggrad – då skulle han inte kunna leva med sig själv.

Tom svajpade på sin iPad. ”Du har haft en annan säkerhetsfirma förut, ser jag. Varför kommer du till oss?”

Sam gillade den här mannen. Tom ställde raka frågor och verkade definitivt veta vad han höll på med. ”Jag vill ha det bästa och David Hammar sa att det var du. De andra vi haft har varit helt okej.” Om man gillade två meter långa muskelberg som inte smälte in någonstans.

”Jag har ett par killar som kan passa”, sa Tom. ”Vi börjar med att samla in information. Det kommer bli omfattande. För vi *är* bäst. Och vi gör rejäla bakgrundskollar.”

Tom Lexington gav honom en genomträngande blick, utan att blinka. ”Jag säger det bara för att vara tydlig med att vi kommer att hitta allt. Även sådant som du kanske inte vill att vi ska hitta.”

”Det är lugnt”, svarade Sam. Toms killar kunde gräva i hans affärer bäst de ville.

”Då tänker jag så här”, började Tom.

Sam tittade upp, tillfälligt distraherad. En rörelse och en färg utanför konferensrummet hade fångat hans uppmärksamhet. Han brukade inte vara ofokuserad, men det fanns vissa saker han alltid reagerade på, trots att det gått så många år.

Han anade ett blont huvud, en ljus färg i just den där speciella nyansen, den han aldrig sett på någon annan kvinna.

Han måste ha inbillat sig. Det hände emellanåt. Att han tyckte sig se henne. Men det var aldrig hon, det var alltid en främmande person.

Bortsett från att det nu faktiskt var hon.

För första gången på femton år hade Sam inte inbillat sig. Det var hon, och hon var här.

Han blev alldeles stilla i stolen. Tom Lexingtons låga röst försvann. Sam stirrade utan att blinka och minnena över-sköljde honom. Den hysteriska gråten. Anklagelserna och det

oerhörda sveket. Allt det han aldrig hämtat sig från. Det var som om han såg polisljusen blinka i vårnatten, kände smaken av tonårsfylla i munnen. Återupplevde de hånfulla blickarna och alla de känslor han svurit på att aldrig mer känna.

”Sam?”

Ljudet av Toms röst kom som genom en lång tunnel. Sams tinningar hade börjat bulta och pulsen dånade i öronen. Han tvingade sig att andas. Sansa sig. För ett ögonblick hade han varit tillbaka i den där natten. Praktiskt taget hört skriken.

Han visade genom rutan på konferensrummet. ”Jobbar hon här?” Han ställde frågan så neutralt han kunde.

Tom hade följt hans blick. ”Min andreman.” Toms röst var avspänd men Sam hörde frågan i den.

Sam harklade sig och gav Tom en skenbart samlad blick. ”Jaså?” Det lät så osannolikt. Dessie Dickson. På en säkerhetsfirma. Det måste väl vara en administrativ tjänst hon hade?

”Hon är en av mina bästa operatörer”, sa Tom.

Sam stirrade på Tom som om mannen meddelat att han skulle hoppa ut genom fönstret och ta en flygtur. Sam skulle möjligen kunnat tro att Dessie jobbade med HR eller juridik. Men operatör? Hans hjärta pumpade som ett framrusande ånglok. Det var ödet. Det måste det vara. Men vad betydde det?

”Gör hon sådant som vi pratat om? Bakgrundskollar?”

”Absolut, men...”

”Kan jag få henne”, sa han, utan att tänka. Hade han tänkt, så hade han förstås inte frågat om att få Dessie. Hade han tänkt, så hade han rest sig upp och gått därifrån. Inte begärt att få kvinnan som förstört hans ungdom. Men orden var ute.

”Jag vet inte riktigt...”

Sam studerade den stora säkerhetschefen, läste honom snabbt, manipulerade honom nästan lika lätt. ”Är hon inte bra?”

Det ryckte till i Toms ansikte, som om Sam smållt till honom. ”Alla mina anställda är bra”, sa han kort.

”Men?”

”Hon är *väldigt* bra.”

Så klart. Sam tittade bort mot det blonda huvudet igen. Dessie hade alltid glänst i vad hon än företog sig. Plugg. Idrott. Hjärtekrossning. ”Då vill jag ha henne.” Nu var han säker. Han *vilde* att Dessie skulle gå igenom hans bolag, arbeta för honom, se vad han åstadkommit. Då kanske han skulle få sin... sin... vad? Han visste inte riktigt. Sin hämnd? Sitt avslut?

”Är du säker?” frågade Tom.

Gud ja, tänkte Sam, med eftertryck. Men han nickade bara, visste att rösten skulle kunna förråda honom.

Dessie. Tänk att han skulle stöta på henne här. Det var så jävla ironiskt.

”Ja, jag vill”, sa han sedan, med avvägt och avspänt röstläge. ”Jag vill gärna ha henne.”

Ja, tänkte han, om och om igen. Han höll sig stilla som ett bergsmassiv medan han tvingade ner varenda känsla.

Ja!

Nej!

Dessie Dickson böjde snabbt ner huvudet bakom datorskärmen och försökte låtsas som ingenting. Men hon visste att hon inte hade misstagit sig. Hon kände den mörkhåriga stora mannen som stirrade på henne genom fönstret till konferensrummet.

Det var *han*.

Dessie fortsatte att huka bakom datorn, för vad skulle hon annars göra?

Det hade börjat med att hon känt hur något liksom brände i pannan. Nästan som en laserprick. Samtliga Dessies instinkter och reflexer, allt det som hållit henne vid liv på några av världens farligaste platser, hade varnat henne. De hade uppmanat henne att fly genast. Men hade hon lytt, tänkte Dessie bittert där hon satt och hukade som en fegis. Nejdå. För hon var på kontoret och hon var ju trygg här. Så hon hade ignorerat signalen om fara och istället undrande lyft på huvudet och tittat upp för att se vad det var som stod på. Och där var han.

Sam Amini.

Som ett spöke ur det förflutna.

Kanske hon borde ha anat att just den här dagen skulle gå åt helvete. Vissa dagar bara var sådana. På senare tid hade de blivit allt fler. Dåliga dagar. Dåliga nätter. Minnen och hemligheter som hotade att välla fram. Mentala barriärer som höll på att rämna. Saker hon gjort som hotade att komma ifatt.

Egentligen hade det börjat redan i går. Efter en lång dag på jobbet, med en massa pappersarbete, möten och problemlösning hade Dessie skyndat till sin första Tinder dejt på evigheter. Det var med en fackboksförfattare. Han spökskrev biografier åt kändisar och Dessie hade chattat med honom i två dagar. Hon hade tänkt träffa honom för att slappna av och kanske ligga lite, för att jaga undan en del av mörkret och ångesten hon kämpat mot sedan *det där*. Det hade varit planen i alla fall. En trevlig främling från Tinder, vad kunde gå fel? När de chattade hade han verkat vettig. Han gillade ipa-öl, att jogga och resa. Helt vanlig. Rätt rolig. Mycket mer begärde hon inte. De hade mötts på en hipsterpub på Kungsholmen, druckit ett par glas och hon hade precis varit på vippen att följa med honom hem då han hade öppnat munnen och sagt ”vadå Black Lives Matter? Alla liv är väl lika viktiga?” när de pratat om något de båda läst om på nätet.

Dessie hade stelnat till, men tänkt att han *kanske* bara var aningslös.

”Ja, exakt. Men om du säger så där så menar du egentligen inte det”, hade hon påpekat.

”Jag har rätt till mina åsikter”, hade han sagt, med näsborrarna indignerat fladdrande.

Dessie hade ansträngt sig för att låta hövlig och pedagogisk. ”Absolut, men det där är inte en åsikt så mycket som en värdering, och det är en skitvärdering.”

”Black Lives Matter är omvänd rasism. Får man inte försvara vita längre?” Hans ord hade låtit defensiva och till sin skam måste Dessie erkänna att hon under bråkdelen av en sekund ändå hade tvekat. Hon ville ha sex, ville slippa sina egna tankar en stund, ville känna sig som en normal, ung kvinna utan trauman och blodiga hemligheter. Men det gick inte. Killen var ett as, och det hade hon sagt till honom, högt, och sedan hade hon gått därifrån medan han kränkt ropade efter henne att man tydligen inte fick säga någonting i det här

jävla pk-landet. Hon hade kommit hem sent, för hon bodde i Gåshaga, längst ute på Lidingö och hon hade vägrat ta en taxi, så hon hade skakat fram på först tunnelbanan och sedan Lidingöbanan och varit hemma efter midnatt. Hon hade sovit uselt, som hon gjort ända sedan... sedan *den där händelsen*, det fruktansvärda som hänt förra året och som påverkade henne mycket mer än hon först trott. Men så klart att det var så. Folk hade dött.

I morse hade hon gått upp tidigt, sprungit en sexkilometersvända vid vattnet, gjort armhävningar i vardagsrummet och sedan duschat snabbt och nu satt hon här på kontoret, eftersvettig och ur lag. Dessutom bråkade hennes hår med henne, hur mycket hon än fönade, fixade och satte upp, och så dök Sam Amini upp. Likt en skarpögd, bredaxlad och fullständigt gräslig påminnelse från hennes förflutna. Av alla människor, så måste det vara han som poppade upp här och nu. Sam som var den första man hon någonsin älskat. Sam, som hade förstört henne på ett sätt som det tagit år att hämta sig ifrån.

Dessie rätade på ryggen och rättade till den vita skjortan. Hon var expert på säkerhet, påminde hon sig. Inte längre en sårbar och oerfaren nittonåring med hjärtat i handen. Hon var tränad i att slåss, skjuta och försvara sig. Hade överlevt självmordsbombare i Afghanistan, prickskyttar i Somalia och testosteronstinna stridisar i Sverige. Hon var inte rädd för Sam och de känslor han en gång för länge sedan hade väckt i henne. Hon var inte rädd och hon kände ingenting. Inte det minsta. Hon bara *valde* att sitta här och huka sig bakom datorn och rapporten hon skrev.

”Desirée?”

Dessie tittade upp från skärmen. Det var Tom som ljudlöst glidit upp.

”Ja, boss?” Dessie ansträngde sig för att se pepp ut. Hon gillade Tom skarpt, han var en fantastisk chef, och hon var hans andreman, kronprinsessa och second in command.

Att visa sig värdig hans förtroende stod som nummer ett på alla hennes listor. Tom var en sådan person; man ville göra sitt yttersta för hans skull. Dessie lovade sig själv att snart leva upp till hans förväntningar. Hon skulle bara bearbeta det vidriga som hänt förra sommaren. Övervinna ångesten, minnena och mardrömmarna. Och så måste hon förstås se till att händelsen inte fick fler följdverkningar, varken för henne eller för någon av dem hon älskade. Hon andades djupt. Men sedan, när hon klarat av allt det, då skulle hon åter vara sitt allra bästa och mest pålitliga jag. Och aldrig, aldrig begå några fler katastrofala misstag. Aldrig någonsin igen, svor hon tyst för sig själv.

”Har du tid?” frågade Tom.

Han gav henne en sökande blick, som om han såg att hon bar på dunkla hemligheter och försökte lista ut vilka de var. Tom hade frågat, många gånger, hur hon mådde, men hon svarade att allt var fint, att hon mådde bra. Tom verkade inte riktigt övertygad och där befann de sig – osäkra på varandra.

Dessie försökte slingra sig. ”Jag håller på med den där analysen av...”

Tom avbröt henne. ”Jag har en ny klient jag vill att du ska träffa. Han frågade efter dig.”

Det var ingen tvekan om vem Tom menade. Han och Sam hade suttit och pratat i säkert en timme i konferensrummet. Två allvarliga, mörkhåriga män med rynkor mellan ögonbrynen och avvaktande kroppsspråk, och sedan hade Tom rest sig och satt kurs mot henne.

”Fast...”, försökte hon, och gjorde en vag gest mot datorn.

”Kom”, sa han och vred på klacken.

Tom var gammal elitsoldat, före detta kapten i det militära och det var som en reflex i Dessie att lyda.

Motsträvigt följde hon efter Tom, såg vyn utanför de tonda fönstren, vatten som glittrade, de olika stadsdelarna som utgjorde Stockholm. De gick genom det öppna landskapet, där

kollegor diskuterade stora och små operationer i avgränsade sittgrupper.

Lodestar växte för varje år. Här kryllade det av kompetenta personer. De var ungefär ett tjugotal personer inne på kontoret, men den största delen av personalstyrkan var ute i verksamhet, både i Sverige och internationellt. Man skulle kunna säga att personalen på Lodestar var eliten av eliten. Män och några få kvinnor, som bokstavligt talat kunde skickas vart som helst och lösa vad som helst. Skulle hon fortsätta utmärka sig i konkurrensen, så fick hon se till att göra det som krävdes. Dessie tittade på kollegorna Bashir och Isak, vilka just återvänt från Syrien där de fritagit en kidnappad läkare. Johanna Skott svepte förbi för att hämta kaffe. Utöver att bemanna receptionen var hon också deras främsta gisslanförhandlare. En kvinna som var expert på att försvinna i bakgrunden, som aldrig gjorde väsen av sig men som var en av deras bästa operatörer.

Visste någon enda av hennes kollegor vad hon gjort förra sommaren, undrade Dessie. Nej, det kunde de väl ändå inte göra? Kunde väl inte ens ana att hon, Dessie, gjort det hon gjort? Tom ägnade varje morgonmöte åt att predika lag och ordning, moral och integritet. ”Ingen står över lagen”, brukade han påminna dem om. Det var Lodestars ledstjärna. ”Säkerhetsföretag är hårt ansatta. Ingen ska kunna hitta någon skit på Lodestar”, hade han sagt så sent som förra veckan och gett en medarbetare som deltagit i en illegal vapenupphandling sparken. Veckan dessförinnan hade en av deras livvakter som legat med en klient fått sparken. Det tog alltid Tom hårt, att inte kunna lita på folk. Tom var en av de mest moraliska människor Dessie kände. Utöver sina två barn, som han älskade över allt annat, var Lodestars rykte och goda namn hans tredje bebis. Alla visste det.

”Är allt bra?” frågade Tom och gav henne ännu en skärskådande blick. Hon måste skärpa sig, insåg hon. Han checkade allt oftare av henne med den där undrande minen.

”Absolut”, ljög hon. Hon hatade att ha hemligheter för Tom. Men det var bättre att han inte visste. Bättre för honom, bättre för firman.

”Topp. Det här är Sam Amini”, sa Tom.

Som om Dessie inte visste precis vem hon hade framför sig. Hon tvingade sig att möta de välbekanta ögonen, se de hårda linjerna.

Minnena vällde över henne, som en störtflod. Känslor hon begravt, tankar hon slutat tänka. Det här var inte klokt. Hon var vuxen. De hade varit tonåringar, hon borde lagt det bakom sig. Glömt och begravt det.

Sam betraktade henne. Han var omöjlig att tyda, och då var Dessie ändå expert på kroppsspråk. Hon tittade tillbaka, en tiondels sekund eller flera minuter, hon förlorade tidsuppfattningen. Åren hade fått hans drag att bli mer markerade och vuxnare, men även skarpare och mer oförsonliga. Ändå var de så välbekanta att hennes hjärta började slå oregelbundet, som om det ville poängtera magnituden i att Dessie och Sam sågs igen. Detta var mannen som, medan han rörde sig inne i henne, hade viskat att det var de två för alltid, att han älskade henne, att hon var hans och han var hennes. För att sedan överge henne på alla sätt, mentalt, själsligt och fysiskt. Hon hade inte vetat att något kunde göra så ont. Ett tag hade hon trott att hon skulle dö, nästan välkomnat det, att få slippa känna så mycket smärta. En tonårsförälskelse, det var vad folk hade kallat det. ”Var glad att du slapp honom”, hade hennes mamma tyckt. ”Det går över”, hade alla sagt. Och det hade det väl gjort. Det var i alla fall vad hon trott, fram tills nu.

Dessie tvingade sig att släppa stolsryggen och stoppade båda händerna i fickorna på de ljusgrå kostymbyxorna. Sam hade inte sträckt fram handen så det gjorde inte hon heller. Kände han ens igen henne? Det var ändå många år sedan den där förfärliga helgen då hela hennes liv gick i spillror. Och hon hade också förändrats. Hon var inte samma nittonåring

längre. Inte ung, naiv och aningslös. Omsorgsfullt hade hon återuppbyggt sig själv, blivit starkare. Mer självsäker. Mer oberoende. Med en rejäl mur kring sig själv och sitt hjärta. Ointaglig som en fästning.

”Och det här är Desirée Dickson. Som jag sa: en av Lodestars bästa operatörer”, fortsatte Tom.

Sams ögon glänste till. Det var inte mer än ett litet stänk och det skulle kunnat vara en reflektion från en lampa eller ett lysrör. Men Dessie visste med ens. Sam mindes henne. Han visste mycket väl vem hon var och det var därför han och Tom nu stod framför henne.

All den militära träning hon genomgått, tuffa, krävande år som bara de mest envisa klarade, hade för länge sedan fränt bort hat ur Dessie. Man var inte en bra operatör om man gick omkring och hatade sig genom livet. Hat var en irrelevant känsla. Hon utbildade Lodestars personal i att inte agera impulsivt, att klara av att vara lugna i pressade situationer och det var så hon själv brukade vara, behärskad och analytisk. Nu var det dock som om all hennes vanliga klartänkthet lämnat henne. Hur hade Sam mage att komma hit och begära att träffa henne? Hade han inte förbrukat den rätten för femton år sedan?

Hon lät blicken ta in de på samma gång välbekanta och främmande anletsdragen. Drog in den nya doften av honom. Förr hade han luktat tvål och tvättmedel, nu doftade han dyr aftershave med sandelträ och tjära. Då hade han haft urtvättade t-shirts och jeans, nu var han klädd i en kolsvart ribbstickad långärmad tröja med små knappar i halsgropen, guldklocka på armen och svarta cargobyxor. Smart. Casual. Och hon kämpade mot minnena och försökte hantera styrkan i sina egna känslor. En gång hade hon älskat Sam så mycket att hon skulle tagit ner solen och månen åt honom. Hon hade varit kär, dum och säker på att det skulle vara de två för alltid.

Nu visste hon bättre.

Sam skulle gett bra mycket för att veta vad Dessie tänkte just nu. Men hennes ansikte var uttryckslöst. Sam såg inga känslor överhuvudtaget, bara blek slät hy och outgrundlig blick. Hon var sig lik, samtidigt som hon inte var det, förstås. Femton år hade gått. Men det var samma lena hud som han en gång i tiden hade legat och smekt i timmar. Samma grå ögon med långa mörka ögonfransar. Håret tjockt och blont, uppsatt i en stram hästsvans. Han mindes hur hennes hår kändes mellan fingrarna och när han begravnade handen i det. Det här lugnet var olikt henne. Han mindes hur häftigt hon andats när han kupat hennes bröst med sin handflata eller hur hon kvävt sina skrik bakom handryggen när han fick henne att komma med fingrarna. Det fanns inga spår av den unga glada flickan som alltid kunnat locka honom till skratt. Dessie hade vuxit upp till en allvarsam kvinna och det fick Sam ur balans. Av alla karriärer som Dessie kunde ha valt – jurist, läkare, forskare – så blev hon tydligen militär. Han hade fortfarande svårt att tro det och han ogillade att vara den av dem som tappade bäringen. Men så hade hon alltid haft den inverkan på honom. Fått honom att känna sig som ute på djupt vatten, exponerad och sårbar. Kanske han utgått ifrån att de känslorna skulle ha försvunnit med åren, att femton år skulle ha förändrat honom, gjort honom mer orubblig och självsäker, men här var de nu igen. De gamla känslorna. Komplexa. Farliga.

”Sam funderar på att byta säkerhetsfirma”, sa Tom och verkade helt omedveten om den frostiga stämningen. ”Han är intresserad av vårt trygghetspaket.”

Dessie hade händerna djupt i sina byxfickor. Knöt hon dem där inne? Själv hade han som ett tryck över bröstkorgen.

Allteftersom Sam tagit sig ur barndomens underläge, medan han jobbade sig upp från fattigdom och gick från att vara en arg och frustrerad grabb i förorten till en framgångsrik entreprenör i city, så hade han även arbetat med sig själv. Efter några mycket vilda och väldokumenterade år i rampljuset, hade han målmedvetet slipat bort ungdomens vassa kanter. Ju äldre han blev, desto mer trygg i sig själv, sina drivkrafter och sin kapacitet hade han blivit. Det hade funnits så många lärare och studievägledare som inte trott på honom. Så många människor som gärna talat om för honom att en sådan som han aldrig skulle bli något och han hade hatat dem för att han trott dem. Men allt det hade han tränat sig till att skaka av sig.

Sam försökte studera kvinnan framför sig sakligt och opartiskt. Dessie var vacker. Inte på ett iögonenfallande vis, det hade hon aldrig varit, utan en kvinna vars skönhet man måste komma nära för att uppskatta, för att se de intelligenta ögonen och den sinnliga munnen. Hon bar vit skjorta till de grå byxorna, enkla plagg som dolde linjer och kurvor som Sam mindes alldeles för väl. Små guldörhängen i snibbarna, men inga andra smycken, ingen ring.

”Han behöver en person som kan göra en grundlig översyn av aktuellt säkerhetsläge på hans bolag”, fortsatte Tom.

Dessie nickade som om de pratade om väder och vind. Hon hade inte sagt ett ord ännu, lyssnade bara utan något större engagemang. Mindes hon inte honom? Var det ens möjligt?

”Du inser att vi har träffats förut?” kunde han inte låta bli att fråga.

Dessie höjde på ett långt välvt ögonbryn.

”Du kanske inte minns mig?” sa han strävt. Fan om hon inte lyckats göra honom osäker ändå.

”Jag minns dig.” Rösten var klar och distinkt. Den grå blicken outgrundlig.

Sam hade försökt följa henne genom åren, även om han aldrig skulle erkänna det. Då och då, mest när han var full eller när han precis blivit dumpad, hade han letat efter Dessie på nätet. Alltid efter henne, aldrig efter någon annan. Dock hade Dessie levt ett osynligt liv och han insåg att han inte längre visste något om henne. Han hade inte vetat att hon jobbade här till exempel. Hon kom från en övre medelklassbakgrund. Välbärgade föräldrar som förväntade sig bra betyg. Var upp- vuxen med ekonomisk trygghet och hög social status. Allt det som Sam saknat. Hur hade hon hamnat på Lodestar?

Sam såg inte sig själv som en person som ältade. Det tjänade inget till. Det var ju själva definitionen på ält, att det handlade om meningslösa tankar. Otrevliga människor, översittare eller privilegierade personer som ansåg sig ha rätt att säga allt de tyckte och tänkte – dem ignorerade Sam. Han körde över eller struntade i dem. Det var en strategi som alltid fungerat. Med fyllon som uppmanade honom att åka hem eller med överklasskillar som aldrig behövt oroa sig för hur de skulle ha råd med nästa månads hyra. Utom med Dessie Dickson. Henne hade han aldrig kunnat ignorera. Första gången han såg Dessie hade hela världen stannat.

Sam skulle just vända sig till Tom och säga att detta inte var en bra idé, när Toms telefon ringde, ilsket och högljutt.

”Bra att ni redan är bekanta”, sa Tom och stirrade på skärmen. ”Tar du över, Desirée? Jag fick ett viktigt samtal.” Han höll upp telefonen, där väl ett tredje världskrig hotade, och försvann med långa steg samtidigt som han mumlade i luren.

Sam och Dessie synade varandra. De var vuxna människor nu, påminde han sig. Han var företagsledare och hon var precis det han behövde. En expert på säkerhet.

Sam hade skaffat sig ovänner på sin klassresa upp genom det svenska samhället. Personer som tyckte han var för synlig, för kaxig, för mycket. Han hade definitivt fiender. Det vore naivt att inte vidta säkerhetsåtgärder. Och hur mycket Sam än misstrorde privatpersonen Dessie, så hade hon alltid varit duktig på vad hon än tog sig för. Smartast i klassen. Blixtsnabb i skallen. Envis och stark och arbetsam som få. Sam ifrågasatte inte hennes kompetens. Det var sig själv han var osäker på. Var det så klokt att inleda ett samarbete med en kvinna som förrått och förnedrat honom – och lämnat ärr som fortfarande fanns kvar?

Han studerade hennes lugna ansikte och mindes hur hon vänt precis alla mot honom. Anklagelserna som förstört allt. Hur han blivit sönderslagen på grund av henne, hur hennes föräldrar hade förödmjukat hans mamma. Shit, det hade han nästan glömt. Han kände ilskan välla fram. Insåg Dessie hur långt han kommit sedan dess? Att han var framgångsrik nu? Sam nästan skämdes över hur mycket han ville att Dessie skulle veta vad han åstadkommit. Han vände och vred på olika scenarier i huvudet. Kanske han kunde använda henne ett litet tag och sedan meddela Tom att det inte fungerade, be om en man och så skulle det vara över?

”Är vår gemensamma bakgrund ett problem för dig?” frågade han och hoppades nästan att hon skulle säga ja. Då skulle han kunna fokusera på det som var hans primära mål: att leda sitt företag till större framgångar och hålla sin personal och sin mamma trygg. Inte vada i det misärtråk som var hans ungdom.

”Inte alls”, svarade hon.

Hennes röst var djupare än han mindes. Mjukare, men också farligare, med dolda hemligheter.

Plötsligt drog hon på munnen. Rörelsen fångade hans blick. Han hade kysst de där läpparna tills de var svullna och röda. Sett dem sluta sig om honom. Rört vid dem med fingrarna,

älskat hur den undre var så mycket fylligare än den övre.

”Är den ett problem för *dig*?” frågade hon.

Dessies grå ögon var kyliga, men Sam såg plötsligt det han behövde för att fatta sitt beslut. Hade han inte studerat henne så noga, stått så nära, då hade han missat det. Men nu såg han. En skärva av osäkerhet. Oro. Han hade kommit åt henne.

”Verkligen inte”, svarade han med fejkad obryddhet.

”Då så.” Hon gav honom en blick. Som om hon utmanade honom. Osäkerheten var som bortblåst och de iakttog varandra som två slagskämpar i ringen. Det skulle gått att klyva luften mellan dem med en bajonett.

”Min assistent skickar dig all information”, sa han kort och tog ett litet steg bakåt. Leo fick ta över det här. ”Jag måste gå nu men jag vill ta tag i detta snabbt och effektivt. Är det säkert att du klarar det?”

Två rosa fläckar på halsen förrådde henne. Dessie hade alltid avskytt att få sin kompetens ifrågasatt, för den definierade henne.

”Självklart klarar jag det”, sa hon avmätt.

Runt dem hördes ljuden från kontoret. Någonstans pratade Tom Lexington fortfarande i telefon. Men just precis här var det bara han och Dessie, låsta i en cykel av misstro och minnen. Han ångrade sig förstås redan. Men han skulle inte backa. Aldrig mer. Och aldrig för henne.

”Du måste hitta ditt inre ursinne”, sa Dessie till en av kvinnorna hon utbildade. Hon höll en kurs i självförsvar för sex kvinnliga utrikesjournalister och det var hennes ständiga mantra. Att kvinnor måste bli bättre på att finna vreden inom sig och kunna använda det vid försvar. Det var nog det som fått henne att överleva det som hände när hon var nitton, tänkte Dessie, medan hon såg hur kvinnan samlade mod för en motattack. Att hon till slut hittat sitt eget ursinne.

Efter födelsedagsfesten där allt gått sönder hade Sam försvunnit ur hennes liv. Faktum var att sista gången Dessie hade sett eller pratat med honom hade varit när han trycktes in i polisbilen den där fredagskvällen. Hon lämnades utan svar, tillintetgjord och trasig. Hon hade gått runt som en zombie resten av året, mindes inte ens hur hon tog studenten. Hela sommarlovet hade hennes föräldrar vädjat, skällt och hotat. ”Du måste göra något, Dessie”, hade mamma gråtit när Dessie inte ens orkade gå ut, än mindre engagera sig i juristutbildningen hon kommit in på. ”Hur kan du göra det här mot mig? Du som alltid varit så duktig?”

Det var sant att hon alltid varit lydig och duktig, tänkte Dessie medan hon inspekterade när journalisterna jabbade mot skreven på dockorna hon ställt upp. Pung, hals och ögon, det var de sårbara punkterna på en manlig anfallare och ingen lämnade hennes kurs utan att våga attackera dem. Hon hade varit nitton år, legat under täcket i sitt flickrum i

villan och knappt orkat leva. Pappa hade kommit upp med jämna mellanrum och sagt att hon måste skärpa sig. Men hur gjorde man det? Hur skärpte man sig när man helst ville slippa allt? Det hade tagit henne nästan ett halvår att komma ur den förlamande sorgen. Men så hade hon gått upp för att äta frukost när huset var tomt, sett en annons i Dagens Nyheter om att söka till Försvarsmakten och impulsivt hade hon skickat iväg en ansökan redan den veckan. Än i dag kunde Dessie inte säga vad som fått henne att ta det steget. Kanske föräldrarnas tjat hade haft effekt, eller så var hon bara enormt less på att hela tiden göra det förväntade. Kanske hade hon omedvetet förstått att hon behövde hitta något som byggde upp henne igen.

Hon gjorde bra ifrån sig på antagningsprövningen; klarade samtliga fystest utan problem, var frisk och hade perfekt syn. Tydligen var hon den optimala soldaten och ett brustet hjärta ändrade inte på det. Hon, som hade simmat, cyklat och sportat i hela sitt liv, bad om att få komma till ett jägarregemente och hamnade där. Hon mindes mammas och pappas chockade miner när hon visade dem brevet med antagningsbeskedet från Försvarsmakten.

”Vad tror du att du ska bevisa?” hade pappa fräst. Pappa var advokat och hade utgått från att hon skulle gå i hans fotspår. ”Du är flicka. Vad ska du kräla i smutsen med en massa karlar för? Tror du att det kommer bli roligt? Har du inte skämt ut den här familjen tillräckligt?”

”Vad har vi gjort för fel? Du kastar bort allt, vad ska folk tro?” hade mamma jämrat sig.

På ett sätt kunde hon förstå föräldrarna, tänkte Dessie medan hon studerade sina elever. ”Snyggt, Antonia”, berömde hon en av tjejerna som just fått in en välriktad spark mot dockans skrev. Antonia hade fått kämpa för att hitta sin aggressivitet, hade till en början fnissat och flamsat, men nu slogs hon som en tiger. Få saker gjorde Dessie gladare.